

КОЙТО ПРАВИ ДОБРО, ДОБРО НАМИРА

chitanka.info

В едно село живеели трима братя. Те били много сиромаси и нищо си нямали. Веднъж братята се сдумали да идат да намерят господ и да го питат защо са толкова бедни. Тръгнали на път. Както си вървели, срещнали един дрипав старец.

— Добра среща, дядо! — поздравили те.

— Дал ви бог добро, деца! — отвърнал дядото и ги попитал: — Накъде така?

— Ние, дядо, — отвърнали те, — сме трима братя, па сме много сиромаси и няма с какво да се изхраним. Затова сме тръгнали да питаме господ дали няма и за нас да даде нещо да поминуваме.

Тогава старецът попитал най-големия брат:

— Като идеш при бога, какво ще му поискаш?

— Ще поискам да ми даде едно стадо овце. Ще направя голяма мандра, та всеки, който мине покрай нея, да го нагостя без пари.

В това време на ливадата край тях накацало ято врани. Старецът ги посочил и рекъл:

— Помами тези врани!

Старият брат помамил враните и те изведнъж се превърнали на овце. Цяло стадо станало.

Останал момъкът на това място, направил мандра и захванал да пасе овцете, а двамата по-млади братя продължили пътя си.

Вървели, вървели, докато стигнали в една гора. Седнали да си починат до висока скала, под която бликало изворче. Изневиделица се появил стар човек и приседнал до тях.

— Добра среща, дядо! — рекли момчетата.

— Дал ви бог добро, деца! — отвърнал на поздрава им дядото. — Накъде биете път?

— Ние, дядо, сме братя. Много сме сиромаси и затова сме тръгнали да търсим бога да ни помогне.

Тогава старецът попитал средния брат:

— Синко, като идеш при бога, какво ще му поискаш?

— Ще поискам да ми даде една механа. Всеки пътник, който се отбие при мене, ще го нахраня и напоя без пари.

— От тази скала ще стане хубава механа! — рекъл дядото и се изгубил.

Когато се обърнал назад, средният брат видял, че на мястото на скалата се издигала хубава бяла къща, а от изворчето течали вино и

ракия.

Останал там средният брат, а най-малкият продължил напред да търси бога и да го попита как да се замогнат.

Надвечер стигнал до широко равно поле, сред което се люлеела нива със златно жито. Насред нивата жънела една мома, по-хубава от която момъкът не бил виждал през живота си.

Додето я гледал, изведнъж някой застанал до него. Обърнал се момъкът и видял нисичък, прегърбен старец, който се подпирал на крива тояга.

— Добра среща, дядо! — поздравило момчето.

— Дал ти бог добро, синко! Накъде си поел по друмищата? — попитал дядото и приседнал на синора до нивата.

— Ние, дядо, — отвърнало момчето, — бяхме трима братя сиромаси. Тръгнахме да питаме бога защо сме сиромаси и дали няма да ни помогне с нещо. Случи се така, че братята ми намериха това, дето искаха, а аз продължих сам.

— Като идеш при бога, какво ще му поискаш?

Момъкът помислил малко и рекъл:

— Дядо, друго не бих поискал: ще му поискам една мома като тази, дето жъне на нивата. Да се задомя, пък все ще му намерим колая да се прехранваме.

Това старецът се усмихнал и казал:

— Е, щом ти харесва момата, вземи я! Тя ти е лика-прилика.

Момъкът послушал стареца и се оженил за момичето. Тримата братя така и не разбрали, че това бил господ, който тогава ходел по земята.

Минали години. Веднъж господ се преправил пак на дрипав просяк и тръгнал да наобиколи тримата братя — да ги види как поминуват, да разбере доволни ли са и изпълняват ли обещанията си.

Най-напред се отбил в мандрата при стария брат. Той бил развъдил големи стада овце, правел сирене, масло и кашкавал и бил много забогатял.

Потропал господ на портата, старият брат излязъл да усмири кучетата и като видял дриплото, сърдито свъсил вежди.

— Помози бог, синко! — поздравил господ.

— Дал ти бог добро, старче!

— Синко, аз съм сиромах човек, просяк. Дали би ми дал парче масло и бучка сиренце да утоля глада си?

Още повече се намръщил старият брат.

— Старче, аз ако на всеки просяк давах масло и сирене, от мандрата ми камък върху камък да не е останал... Хайде, върви си по пътя, че да не пусна кучетата!

Господ излязъл на пътя, вдигнал ръка и извикал.

— Гра, гра, гра!

В един миг стадата овце се превърнали на врани и литнали високо в небето.

Оттам дядо господ отишъл при средния брат.

— Помози бог, синко!

— Дал ти бог добро, дядо!

— Синко, аз съм пътник, сиромах човек. Щеш ли да ми дадеш нещо да хапна и да пийна, да си подкрепя силите, та да си продължа пътя?

— Ха, я го виж ти! — извикал сърдито средният брат. — Че аз ако всички хранех и поях без пари, от тази механа и комина да не е останал... върви си по пътя!

Господ излязъл от механата, спрял се на пътя и извикал:

— Шур, шур, шур!

Тозчас механата се превърнала пак в скала, а изпод нея бликнало и зашуртяло изворчето с бистра, студена вода.

Най-накрая дядо господ отишъл при малкия брат.

Той живеел с жена си и малкото си детенце в една схлупена къщурка и си бил останал сетен сиромах. Когато господ се появил на портата, мъжът и невестата излезли да го посрещнат. Зарадвали се много, че им дошъл гост и казали:

— Добре си ни дошъл, дядо! Толкова години стана, откак сме се задомили, а човек не е пристъпвал прага ни. Никой не идва да ни види какво правим, какво струваме. Добре си ни дошъл!

Въвели господ в сиромашката си къщурка, а невестата започнала да рови из долапите — дано намери нещо да нагостят стареца. Нали били последни сиромаси, намерило се само сух хляб и щипка сол.

— Това имаме, дядо, с това ще те гощаваме... — навел глава засрамено малкият брат.

— И то е сладко, синко, нали е от сърце! — отвърнал господ.

Поприказвали и легнали да спят.

Нощта била студена и по едно време господ взел да трепери в скъсаните си дрехи. Станал, седнал до загасналото огнище, увил се в чергата и затракал със зъби.

Събудил се малкият брат, видял посинелия от студа старец и му дожаляло.

— Как да те стоплим, дядо, като и дръвца си нямаме? — попитала жалостиво и невестата, която се разбудила от кашлицата на стареца.

— Да ви кажа, деца, ала скъпа е такава жертва. Само едно може да ме стопли...

— Кажи, дядо, кажи! — викнали в един глас мъжът и жената.

— Запалете си къщурката! Само това може да ме стопли!

Спогледали се мъжът и жената. Как да запалят сиромашкото си жилище, което едва били струпали с толкова непосилен труд?

— Какво ще речеш, мъжо? — попитала невестата.

Мъжът погледнал стареца, който се раздирал от кашлица и махнал с ръка:

— Да я запалим, жено! Млади сме, здрави сме, ще си направим друга. А ако не стоплим клетия човечец, може да си умре от студ.

Изнесли навън бедняшката си покъщнина и детенцето. Мъжът грабнал една главня от огнището и я мушнал в сламения покрив.

Лумнали пламъци и къщурката изгоряла за миг.

Изведнъж от пламъците се вдигнала голяма хубава къща, опасана с чардаци и висока каменна ограда.

Мъжът и жената се обърнали и подирил с очи стария просяк. От него нямало и следа. Само отгоре се чул глас:

— Живейте в мир и любов! И все така не забравяйте обещанията си!

Така господ наградил добротата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.